

RANSUIL LAAT ZICH BEKIJKEN

Frans en Atie van Klaveren

26 Mei 21.00 uur. We wandelden nog even lekker door Gooilust en genoten van de rust, de lekkere lucht en het vogelgezag.

Ineens hoorden we een luid ieeie; een konijn dat ten prooi valt? We gingen maar op het geluid af. Een heel eind verder gelopen, vloog er ineens een uil over ons hoofd weg. Dat betekende stil staan en de omgeving afspeuren, en ja hoor, daar zagen we een uilenjong luid schreeuwend op een tak zitten en even later zagen we het nest erbij in de buurt met nog twee jongen. Ze schreeuwden allemaal, maar het jong op de tak het hardst. De eerstgeborene?

We verscholen ons achter wat struiken en toen was het wachten geblazen, op de ouder-uil, want we hoopten dat hij of zij naar het nest zou komen. Na ongeveer een kwartier vloog hij/zij in de richting van het nest, zag ons en maakte vliegensvlug rechtsomkeert in een boom achter ons. Vandaar klonk toen een hevig geblaas, als van een kat, en even later nog een blazer! Pa en ma waren kennelijk beiden in de buurt. Dus met de kijkers de boom aftasten en ja, daar zat er nog een. Een Ransuil!! Wij opgetogen, want dat hadden we nog nooit gezien van zo dichtbij. Voldaan zijn we naar huis gegaan.

27 Mei 20.30 uur. We gingen toch weer even kijken. Het jong zat niet meer op de tak. Wat zou daar mee gebeurd zijn? Maar een van de ouders had zijn plaats ingenomen, zat met de rug naar ons toe onbeweeglijk in de verte te turen of te slapen. Na ongeveer een kwartier draaide hij/zij de kop om en daar keken we de schoonheid pal in het gezicht. Geen twijfel mogelijk, de oortjes prachtig opgestoken, de Ransuil. We mochten hem zo'n vijf minuten op ca. 7 meter afstand bekijken, toen vloog hij weg.

2 Juni. We waren nieuwsgierig hoe het met het stel was, dus nog even naar Gooilust. Geen geschreeuw, alles erg rustig. We ontdekten twee jongen op het nest, hevig rukkend aan een prooi. Ze waren duidelijk gegroeid. Rondkijkend ontdekten we een van de ouders in de al bekende boom. De uil bekeek ons rustig, alsof hij dacht "oh, die twee ken ik, daar heb ik geen kwaad van te duchten", en deed de ogen toe. We konden rustig onder de boom door lopen zonder dat hij wegvloog.

Wat een vertrouwen, of een goed geheugen?